

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Bettefanden

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 342. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich05-shoot-idm140535015038672/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

over Sundet i aften – og nu er han brudt – jeg har varsket og bedækket Saaret; men før imorgen tør jeg ikke ride ham, og endda kun paa bært Dækken – gode Fruel! maae jeg falde dem til Ulejlighed denne ene Nat?”

„Gud bevær! saameget er vi Dem i det allerringeste skyldig fra den forrige Nat.”

Som hun saa havde sagt, kommer den gamle Røgter tontende op i Borggaarden og raaber udenfor Vindverne: „Naadde Frow! aa Hæ Faawalter! kom aa sie te den blakbroged Kow! A æ baanng hun støwter.”*

Ud foer de Paakaldte, og ind i et Sideværelse Lise – De Elskende vare ene to.

„Jeg maae skynde mig” sagde Eiskeren skyndsomt. „Tør jeg haabe, at De deler mine Følelser?”

Hun ligesaa raskt: „jeg deler dem.”

Med et Smil, der kom fra Sjælen, fremrækkede han sin Højre – hun lagde sin i den med et Smil, der kom fra Hjertet, men fra et ængsteligvernemodigt.

„Nu ingen Frygt længer! Fra dette Øjeblik er jeg din trofaste Beskytter. Din højeste Kjerlighed tilhører mig – Datterens Pligt byder hende at forlade Fader og Moder, og holde fast ved sin Mand. Jeg træder foran – Du følger – ikke blindt, men tillidsfuldt! uden Vaklen, uden Bæven!”

Hun kastede sig hulkende til hans Bryst. Han trykkede et Kys paa hendes Pande – hun eet paa hans Haand.

„Rolig!” hvidskede han, „hun kommer – gaae ind til din Søster, og læd hende komme herud!”

Saa skeete det.

Da Fruen og Forvalteren traadte ind, stod Skjelmen i en levende Samtale om ligegyldige Ting. Mama kastede et ligegyldigt Blik til dem, lod det løbe om i Stuen, og spurgte om Mettelene.

„Jeg troede, hun var gaaet ud til Moer,” svarte Lise med samme Ligegyldighed, „hvad blev det til med Koen?”

„Havde jeg ikke kommer til” svarte Moer, „kunde det blevet til hvad det skulde være; men jeg sa’c dem strax, hvad der var at gjøre – det hjalp.”

* Styrter.